

DE WERELD VOLGENS GIJP

Michel van Egmond

De wereld volgens Gijp



Voetbal Inside © 2016 RTL Nederland bv
© Michel van Egmond
© Omslagfoto: Pim Ras
Omslagontwerp: Studio Jan de Boer
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 3414 3
ISBN 978 90 488 3415 0 (e-book)
NUR 489

www.voetbalinside.nl



www.overamstel.com

O V E R A M S T E L

uitgevers

Voetbal Inside is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder vooraf-gaande schriftelijke toestemming van de uitgever.



Ter nagedachtenis aan

Adriana van der Gijp-Faasse
(1932 – 2016)

en

Daniëlle Anastasia Sijthoff
(1969 – 2016)

'Stories never die. Stories are never over.'

Gay Talese

PROLOOG

Het was kort na de eerste 100.000 verkochte exemplaren van onze gezamenlijke bestseller *GIPP*, dat de hoofdpersoon mij op een dag Harry was gaan noemen. Als ik hem op zijn mobiele telefoon belde, verscheen er in zijn display opeens: MULISCH. Sindsdien sprak hij me regelmatig aan met zinnen als:

‘Hé Harry, ben je weer lekker met je pennetje in de weer?’

of:

‘En? Ga je nog een leuk boekie maken, Harry?’

of, nog gênanter, wanneer we in gezelschap waren:

‘Harry kan lekker schrijven, hè? Leuk toch, voor Harry?’

Van *GIPP* waren sinds de verschijning in 2012 bijna 350.000 exemplaren verkocht, waarmee het volgens de kenners Nederlands best verkochte sportboek aller tijden mocht worden ge-

noemd, en eigenlijk was de hoofdpersoon daar zelf nog steeds niet over uit gelachen. 'Het werd op een gegeven moment ook gelezen door mensen die normaal gesproken de menukaart van de shoarmazaak al een hele opgave vonden,' zei hij dan, maar die grap kon toch niet verhullen dat hij trots was op zijn boek, op de prijzen die het had gewonnen en alle lof die het had gekregen, en zelfs op de voortdurende stroom e-mails van lezers die hem vroegen naar een Deel twee.

Alleen kregen die nooit antwoord.

Een Deel twee, dat zag hij niet zitten.

Gelukkig kreeg ik wel antwoord toen ik hem in het najaar van 2015 benaderde met de vraag of hij misschien zin had in een klein, dun en bescheiden boekje. Een soort handleiding voor de aankomende sportzomer, een Gijpianse gids voor het EK en de Olympische Spelen als het ware.

Antwoord: 'Gaan we doen, Harry.'

We spraken af in restaurant The Harbour Club in Rotterdam. Daar dronken we wijn en maakten we plannen voor ons kleine, dunne, en bescheiden boekje. Op zijn verzoek zouden we er ook wat mensen uit zijn omgeving en zijn verleden bij betrekken. Met horten en stoten kwamen we op gang. Erg snel ging het allemaal niet, want in die zorgeloze dagen speelde zijn leven zich nog grotendeels in slow-motion af. Desondanks was vijf maanden later het manuscript voor driekwart klaar.

Maar toen kwam het telefoontje, en kon het hele plan in de prullenbak.

Toen werd alles opeens anders.

Over die periode – kort voor en kort na het telefoontje – gaat dit boek.

Michel van Egmond

Rotterdam, zomer 2016

Dinsdag 1 december 2015, 15:22 uur

The Harbour Club, Rotterdam

Het is koud in Rotterdam, zo aan het einde van het jaar. Vlak voor de entree van restaurant The Harbour Club kondigt knarsend grind de komst aan van René van der Gijp. Hij parkeert zijn auto nog net niet in de garderobe, maar het scheelt niet veel. Elke overbodige stap die hij kan vermijden is er tenslotte één.

Vandaag is hij met de Porsche Panamera gekomen, een slagschip van een auto, die hij laat wegzetten door een medewerker van de Valet Parking. Die zal 'm voor 17,50 euro hemelsbreed een paar meter verderop stallen. Straks, bij het vertrek, zal Van der Gijp hem hiervoor belonen met een zorgvuldig samengevouwen biljet van vijf euro.

Grijnzend, op blauwe UGG-laarzen, sloft hij nu binnen. Om zijn hals een sjaal die aan Yasser Arafat doet denken. Hij is maar twintig minuten te laat. De slaap zit nog in zijn ogen.

'Welkom René,' zegt de oogverblindende gastvrouw.

'Hááááái lieverd,' zegt hij.

'Dag meneer Van der Gijp,' zegt de barvrouw.

'Hallo, meisje.'

'Goed je weer te zien, René,' zegt Koen, de bedrijfsleider, 'ik heb je favoriete tafeltje klaarstaan.'

'Is goed, ouwe pik, is goed.'

Op weg door het restaurant voeren Koen en hij een kort gesprek.

'Je bent eigenlijk net te laat, René. Leo Beenhakker, Dick Advocaat en Cor Pot zaten hier de hele middag te lunchen. Ze zijn net weg.'

'Leuk, man. En wie heeft er betaald? Toch niet kleine Dickie? Nee, anders moeten we de krant even bellen.'

Op televisie begint hij na dit soort grapjes altijd keihard en zo hoog als een sopraan te lachen, maar dit keer niet.

Geuwend neemt hij plaats aan tafel.

'Wijntje, René?,' vraagt Koen.

'Doe mij eerst even koffie en een watertje, ouwe reus. Het is pas half vier. Ik ben net wakker.'

Het is vannacht laat geworden in huize Van der Gijp, nog later dan normaal. Dat kwam omdat het Kobe Bryant Night was. 'Het principe van Kobe Bryant Night is vrij simpel. Ik installeer me na het eten op de bank met het iPadje en kijk vanaf half acht alles van Kobe Bryant op YouTube. Of alles van Iniesta, als ik toevallig Iniesta Night doe. Alles, hè? John McEnroe, kan ook. Of Zidane. Dan weet je ook niet wat je ziet hoor, die Zidane. Of Ronaldo. Niet die homo, maar die

dikke. Zie je 'm bij Inter met tweehonderd kilometer per uur op vier verdedigers af gaan. Die was niet op de brommer, die Ronaldo, die was echt op de motor, hè? Van de week deed ik George Best Night. Was ook top. Heb ik alles weer eens rustig bekeken. Zijn doelpunten, maar ook de dronken interviews, die staande ovatie op Old Trafford bij zijn overlijden, alles. Ja, dan moet je echt bijna niks te doen hebben, hoor. Maar dat hou ik makkelijk tot half een 's nachts vol. Dan moet ik stoppen, want om die tijd begint de herhaling van *Pauw*. Die wil ik altijd wel zien. Maar vaak ga ik daarna door, soms tot het bijna licht is. Voor vanavond weet ik het nog niet. Ik denk dat ik vanavond Roger Federer Night doe. Of Johan Cruijff Night. Tussen die twee twijfel ik nog een beetje.'

Hij steekt zijn armen in de lucht en rekt zich weer een tijdje uitgebreid uit.

'Hè, hè,' zegt hij.

Daarna brengt de ober de menukaart en begint hij eerst een tijdje over Lionel Messi ('waan-zinnig'), Mesut Özil ('helemaal waanzinnig, dat mannetje, wáán-zinnig'), Louis van Gaal ('hij praat tegen volwassen mensen alsof ze allemaal nog een luiertje om hebben'), Johan Derksen ('Snorretje werkt een beetje te hard, er zit bijna geen leven meer in dat lijfje, zo moe is dat mannetje'), Hans Kraay jr. ('Hansie is een lieve jongen, echt een lieve jongen, meen ik echt, helemaal niets mis mee, met Hansie') en daarna al snel weer over Özil, een van zijn lievelingsspelers. Dan openbaart zich zijn diepe liefde voor het voetbal in bevlogen monologen, die alle kanten op kunnen

schieten en overal over kunnen gaan, maar die als gemeenschappelijke deler hebben dat er nooit een einde aan lijkt te komen.

Op zijn beste momenten is hij met zijn servet op schoot net zo onvoorspelbaar als vroeger op de rechterflank met de bal aan zijn voet – en roept de ene associatie de andere op. Hij heeft nu eenmaal de gewoonte zijn omgeving voortdurend te scannen op lachwekkende situaties, dus er hoeft een paar tafels verderop maar een man met een verkeerde toupet te zitten, of we zijn weer een uur verder.

Dan begint hij als bij toverslag over kale voetballers.

Over Ruud Geels, voor wie hij als mens en als spits een enorm respect heeft en die hij ‘een van de aardigste mensen ooit’ noemt, over Dickie Advocaat natuurlijk, die ook al een loopbaan lang zijn vertedering oproept, en dan via de wapperende haarlok van Eddy Treytel naar keepers in het algemeen, die uiteraard allemaal gek zijn, net als trainers trouwens, Louis van Gaal voorop natuurlijk, en voordat je het weet zou zo’n lunch dan soepeltjes kunnen overgaan in het diner.

Gelukkig is zijn idioom kleurrijk, zodat het niet snel saai wordt. Hij zegt bijvoorbeeld nooit dat zijn oud-ploeggenoot Pim Doesburg gierig is. Hij zegt ‘dat Pimmetje een portemonnee van uienleer heeft’ of ‘dat Doesburg vroeger altijd in de tuin ging zitten blaffen om een hond uit te sparen’ of ‘dat hij zó zuinig op zijn spullen is dat hij ’s nachts zijn kleren op bed legt en zelf over de leuning van de stoel gaat hangen’. En als hij de kijkers van *Voetbal Inside* duidelijk wil maken dat PSV’er

Género Zeefuik misschien iets aan zijn gewicht moet doen zegt hij dat 'Zeefuik een kont heeft als Rita Corita'.

Niemand in de hele voetbalwereld praat zoals hij. Hij is een van de weinigen in het verder volledig voorspelbare universum der tv-analisten die er een dusdanig excentriek taalgebruik op na houdt dat je hem voortdurend zinnen kunt horen zeggen als:

'Weet je wat het nou is? Maar vijftig procent van de mensen rondom zo'n voetbalelftal kan werkelijk iets bijzonders, en die andere vijftig procent wordt door hen meegezogen. Want als Bert van Lingen niet een keer per ongeluk tegen Dickie Advocaat was opgebotst, had hij nu ergens in een speciaalzaak voor modeltreinen gewerkt. En als John van 't Schip niet toevallig dik was met Johan Crujff, had-ie gewoon een kapperszaak in de Jordaan gehad. En dan heb ik het nog geneens over al die jeugdtrainers die nu in het buitenland hun zakken aan het vullen zijn. Er zijn in Oekraïne en Oezbekistan op dit moment gasten miljonair aan het worden die normaal gesproken gewoon bij jou in het tuincentrum om de hoek hadden gewerkt.'

Ook de overdrijving ('Arjen Robben raakt al geblesseerd als-ie iets te hard zijn tandjes poetst') is een stijlfiguur waar hij wel raad mee weet. 'Mesut Özil is een geschenk van God aan de voetballiefhebber,' zegt hij dan bijvoorbeeld. 'Meen ik echt. Het is alleen maar omdat je weet dat die kleine op zondag nog even op tv langskomt, dat je de rest van het weekend dat

gestuntel van al die andere kneuzen kunt aanzien. Özil is eigenlijk ter wereld gekomen om ervoor te zorgen dat wij Ruudje Vormer en Lex Immers kunnen verdragen. Zonder hem zou dat nooit lukken.'

De ober komt zijn kant op. Het is tijd om te bestellen. Van der Gijp doet alsof hij het niet ziet. 'Andersom is het ook zo,' zegt hij. 'We kunnen alleen maar zo van Özil genieten als we tussendoor ook aan Bram van Polen kunnen zien dat het nog helemaal niet zo gemakkelijk is, dat voetballen.'

De menukaart ligt al de hele tijd opengeslagen voor hem. Hij peutert tijdens het praten wel voortdurend aan de hoeken van de pagina's, maar aan lezen is hij nog niet toegekomen.

'Özil doet alles op instinct en dat maakt hem zo bijzonder. De meeste spelers weten allang wat ze met de bal gaan doen voordat ze 'm krijgen. Die kleine niet. Die gaat gewoon wat proberen. Die ziet wel waar-ie uitkomt. Een beetje als een schilder. Die zet ook eerst een paar strepen op het doek, en niet gelijk het complete schilderij. Hij dribbelt de ene kant op, maar als het daar te druk is, dribbelt-ie net zo makkelijk weer naar de andere kant. Mooi man. Elke seconde vliegen er honderdduizend opties door dat bolletje.'

De ober verschijnt nu aan de rand van de tafel. Normaal gesproken is Van der Gijp zeer joviaal en vriendelijk tegen bedienend personeel – al valt er in zijn gedrag wel een lichte voorkeur te bespeuren voor jonge blondines met hoge laarzen – maar dit keer negeert hij de man een tijdje. Hij is over Özil aan het praten. Dan wordt hij liever niet gestoord.

De ober buigt nu wat naar voren en kijkt hem vragend aan, maar ook dat heeft allemaal weinig zin, want René van der Gijp leeft al meer dan een halve eeuw in zijn eigen tempo en geen ober ter wereld die daar nog verandering in gaat brengen. 'Die kleine neemt bijvoorbeeld ook geen strafschoppen, hè?' Een slokje water – voor het effect.

'De meeste spelers van zijn kaliber zijn anders. Die nemen het liefst niet alleen de strafschoppen, maar ook de corners, de ingooien, de achterballen, de aftrapjes, alles. Iemand als Cristiano Ronaldo bijvoorbeeld. Als die voor een wedstrijd bij het stadion aankomt, schiet-ie het liefst al vanaf de parkeerplaats op het doel.'

Nog een slokje water.

Dan slaat hij tot opluchting van de ober eindelijk de menukaart dicht.

'Nou, ik ben er wel uit,' zegt hij. 'Ik denk dat ik vanavond toch Johan Cruijff Night doe.'

Krabvissers

-Wat is er nou zo leuk aan om 's nachts drie keer dezelfde aflevering van DWDD te bekijken?

'Nou, dat klinkt een beetje gek, maar ik ben heel erg ontvankelijk voor de emoties van anderen.'

-Hoe bedoel je?

'Als ik bijvoorbeeld met mensen zit te eten en er zegt opeens een man onbedoeld iets heel pijnlijks tegen zijn vrouw, dan kan ik denken: o jee, dat was een heel verkeerde opmerking op een heel verkeerd moment. En daar ben ik dan de hele avond in gedachten mee bezig. Terwijl die mensen dat zelf niet eens in de gaten hebben of het allang zijn vergeten, denk ik de hele verdere avond: hoe zal dat nou gaan, straks in de auto terug? En als ze thuis zijn? En morgenochtend, bij het ontbijt? Daarom zuip ik ook altijd het liefst zo snel mogelijk de halve fles wijn leeg. Als je iets gedronken hebt, is dat gevoel wat minder aanwezig. Wanneer je helemaal nuchter bent, komt alles veel harder binnen.'

-De stemming die je bij hen vermoedt, beïnvloedt je eigen stemming?

'Ja, nogal. Heel vermoeiend is dat.'

-Wat heeft dit eigenlijk met drie keer op een avond DWDD kijken te maken?

'Nou, als je alleen thuis bent en voor de tv zit, heb je heel weinig prikkels om je heen. Bijna geen. Dat is lekker. En als ik dan toch behoefte heb aan prikkels, kijk ik naar de talkshows. Dan ontvang ik alleen maar prikkelingen van vreemden, wat het al minder indringend maakt. Snap je? Het is ook op afstand. Er zit een schermpje tussen. En ik kan zappen als het allemaal echt te pijnlijk wordt.'

-Dan ga je zappen?

'Ja. Even naar Discovery Channel. Daar hebben ze tot een uur of vier in de ochtend van die documentaires, meestal over krabvissers op de Beringzee of zo. Vind ik heerlijk om naar te kijken. Als het bij DWDD of Pauw te tenenkrommend wordt, als het zweet me echt uitbreekt van plaatsvervangend ongemak, dan ga ik altijd even naar de krabvissertjes toe. Of naar 24Kitchen. Ook goed.'

-24Kitchen?

'Lekker artisjokken snijden.'

-Je bent een rare man.

'Valt reuze mee, ouwe pik. Echt.'

Dinsdag 8 december 2015, 15:57 uur

The Harbour Club, Rotterdam

Restaurant The Harbour Club is de imposant glimmende verzamelaarsplaats voor het meest uitbundige deel van de Rotterdamse chic, gelegen op een van de mooiste plekjes van de stad, midden in het groen aan het einde van de imposante Parklaan, vrijwel in de schaduw van de Euromast. Het bewind wordt er gevoerd door Koen, die precies de juiste semi-joviale toon hanteert die past bij deze gelegenheid, en waar de ontvangst tot grote vreugde van René van der Gijp ook nog eens wordt verzorgd door knappe blonde gastvrouwen op wie hij stuk voor stuk een beetje verliefd is. Het is al een tijdje zijn favoriete plek in de stad.

Iedereen kent hem hier en weet dat hij zijn auto altijd pal voor de deur parkeert, en dat hij graag op dezelfde plek aan hetzelfde tafeltje zit en daar over het algemeen ook dezelfde dingen doet. Hij begint na binnenkomst altijd direct zijn spullen uit te stallen en recht te leggen – bril, telefoon, sleutels, soms een agenda, nog een bril – en vraagt dan om ‘een watertje, met prik, een grote fles’ en ‘het menukaartje’, hoewel hij negen van

de tien keer toch hetzelfde bestelt. De steak sandwich of de gegrilde tonijn met spaghetti.

'Hier,' zegt hij nu bij binnenkomst in zijn favoriete restaurant, iets minder dan een halfuur na het afgesproken tijdstip. 'Moet je dit eens lezen.'

Hij overhandigt een brief. De afzender is een onbekende maar trouwe kijker van *Voetbal Inside*. Hij had Van der Gijp een tijdje terug op televisie horen vertellen over de stichting Support Casper, die de strijd aangaat met alvleesklierkanker. 'Wat denk je? Een paar dagen na de uitzending kreeg die man te horen dat hij het zelf had. Alvleesklierkanker. Niets meer aan te doen. Hij verwacht nog maar een paar maanden te leven. Erg hè? Maar nu komt het: die meneer heeft nagedacht, schrijft-ie, en hij biedt nu aan om op televisie te komen sterven. Live in de studio, tijdens een uitzending van *Voetbal Inside*. Om zo wat extra aandacht op te wekken voor de Stichting. Doodgaan op tv dus. Zie je het voor je? Eerst het laatste nieuws van Heracles, dan Johan met de Toto en dan iemand die doodgaat. Zoiets. Dit is geen grap hè? Dit is serieus.'

Hoofdschuddend loopt hij naar zijn vaste tafeltje. Dit soort dingen kunnen hem dagenlang bezighouden.

Hij praat en denkt de laatste tijd sowieso veel over de dood, veel meer dan vroeger in elk geval. Het is hem zelf ook opgevallen. Vorige keer nog, was het aan tafel een hele tijd over wijlen Fritz Korbach gegaan. Gelukkig blijft de toon ondanks alles wel altijd lekker luchtig. 'Het zal de leeftijd wel zijn, maar ik denk de laatste tijd best vaak aan mensen die er niet

meer zijn. Ook aan die malle Fritz. De laatste keer dat ik hem zag, vlak voor zijn dood, had hij zo'n buisje in zijn keel. Elke slok die hij nam, liep er dan gelijk weer uit. Toen dacht ik nog: dat was eigenlijk vanaf het begin af aan de oplossing geweest. Als al dat bier er al die jaren gewoon door een buisje weer uit was gelopen, had-ie nu nog geleefd. Ook een figuur hoor, Fritzie. Ja. Godver. Zonde man.'

Enmaal aan zijn vaste tafeltje, met alle spullen symmetrisch genoeg neergelegd om zich te kunnen ontspannen, zegt hij dat peinzen over de dood niet van een vreemde te hebben. 'Daar kan ik niets aan doen. Dat heb ik van mijn ouders.' Hij omschrijft zijn vader en moeder als 'ontzettend lieve maar ook bange mensen, met allebei in extreme mate paniek- en angststoornissen'.

Hij zegt: 'Mijn moeder leeft nog. Ze is nu op een leeftijd gekomen waarop ze haar angsten steeds moeilijker kan onderdrukken. Ze is zo krankzinnig bang voor de dood, dat haar dagelijks bestaan daardoor inmiddels bijna onleefbaar is geworden. Ze voelt zich ook niet meer thuis in deze wereld. Alles is voor haar gevoel veranderd, alles. Niets is meer zoals ze het kende. Dat is zielig, man. Dat ikzelf me er toch geregeld toe kan zetten om bij zieke mensen op bezoek te gaan, of zelfs aan het sterfbed van iemand kan zitten, zoals bij John Blankenstein of Fritz Korbach, dat is zo omdat ik vind dat je jezelf met je angst moet confronteren. Je moet het niet altijd uit de weg gaan.

Ik ben bijvoorbeeld niet iemand die vliegen heel hoog op

zijn verlanglijst heeft staan. Toch ben ik wel bereid om af en toe in zo'n toestel te gaan zitten. Ik wil bijvoorbeeld nog een keer naar Camp Nou, samen met Jantje Boskamp. Effe heen en weer, voor een wedstrijdje van Messi. Jan met een Cargo vliegtuig en ik gewoon met Arke Reizen. Eet ik op de Ramblas een bordje paella en Jan eet een kameel, of een rendier, zoals altijd. Met een litertje bearnaisesaus. En die vliegangst: daar moet ik dan maar even doorheen. Voor Messi en Jantje Boskamp heb ik dat wel over. Ik weiger me volledig te laten dicteren door mijn eigen angst. Anders zou ik ook helemaal de huiskamer niet meer uit komen.'

Dood, angst en ziekte, het zijn niet zijn favoriete gespreksonderwerpen. Tenminste, niet als het te dichtbij komt, want gek genoeg leest hij er wel veel over. 'Het wetenschapskatern van *de Volkskrant* spel ik elke zaterdag. Elk medisch bericht lees ik. Ik zoek dingen uit op internet. Lees weleens een boek over kanker of zo. En soms ga ik ook naar een lezing van Caspertje. Bijvoorbeeld over de groei van tumoren, dat soort dingen.'

Caspertje is de internationaal vermaarde prof. dr. C.H.J. van Eijck, eminent oncoloog en hoogleraar algemene chirurgie, specialisatie: de alvleesklier. De spaarzame uren dat hij niet in het Erasmus Medisch Centrum verblijft, is hij de clubarts van Feyenoord. Ook is hij de beste vriend van René van der Gijp. Dat is al zo sinds de jaren dat ze samenwerkten op Het Kasteel, de een als jonge clubarts, de ander als iets te dikke rechtsbuiten.

'Die lezinkjes van Casper zijn best te volgen voor een leek, zolang er maar niet te veel medische termen in voorkomen. Alhoewel, om mijn vriend in Latijn te horen doceren, daar kan ik ook erg van genieten, zelfs al snap ik er niks van. Dan ben ik gewoon trots op Caspertje. Kijk 'm daar nou staan, denk ik dan, mijn vriend de professor... Dat vind ik mooi.'

Hij begint opzichtig naar de ober te zwaaien.

'Hé, doe mij zo'n steak sandwich, pikkie.'

'Een steak sandwich? Prima René.'

'Is toch lekker?'

'Zeker, René.'

'Daarom.'

Daarna praat hij over het middenveld van Arsenal ('Azzenal' zegt Van der Gijp altijd), over Kees Rijvers ('lief mannetje'), over Guus Hiddink ('slim mannetje'), over Jan Boskamp ('geweldig mannetje') en nog maar heel weinig over de dood, of andere zware zaken.

Het is geen straf om naar hem te luisteren, want eenmaal op dreef is Van der Gijp qua timing een raconteur van uitzonderlijke klasse. Dat heeft hij deels geleerd van een van de weinige trainers waar hij ooit ontzag voor kon opbrengen: Barry Hughes, ex-trainer van Sparta en freelance carnavalszanger annex spreker. 'Ik heb nog nooit iemand ontmoet die beter een verhaal kon vertellen dan Barry Hughes. Echt nog nooit. Vroeger, bij Sparta, stond hij een uur voor de training al bij ons in de kleedkamer te vertellen. Dan zat je echt naar een onemanshow te kijken. Beter dan Toon Hermans en Hans

Teeuwen bij elkaar. Later is hij van die after-dinner speeches gaan geven. Ik ben ervan overtuigd dat hij vroeger op ons heeft geoefend. Voetballers zijn een kritisch publiek. Hij moet hebben gedacht: als die gasten in de kleedkamer lachen, dan lachen die mensen in de zaal straks zeker. Intussen imiteerde hij iedereen, dat kon hij ook goed. Vooral Louis van Gaal. Big Louis.'

René van der Gijp heeft dit al duizend keer verteld. Maar het is nu eenmaal een van zijn favoriete herinneringen, dus laat hij zich niet weerhouden. Net als zijn leermeester Hughes geniet hij van het opdissen van een goed verhaal, zelfs al bestaat zijn gehoor uit een eenmanspubliek dat feitelijk de clou allang kent.

In The Harbour Club legt hij nog eens uit dat Hughes niet alleen precies kon voordoen hoe Big Louis liep, maar ook hoe Big Louis zijn kleren ophing, hoe hij na de wedstrijd zijn haren waste en zelfs hoe hij bij een achterstand in de rust woedend in zijn thee roerde.

'Kijk,' zegt Van der Gijp.

Hij heeft zijn servet afgedaan, zijn bestek neergelegd en is opgestaan. Hij gaat nu even voordoen hoe Sparta's aanvoerder Louis van Gaal zich 35 jaar geleden voortbewoog. Het restaurant zit inmiddels halfvol. Een paar tafeltjes verderop beginnen de eerste hoofden zich al om te draaien.

Hij doet een paar stappen naar achteren.

'Let op hè?'

Hij zet zijn voeten wijd uit elkaar, recht zijn rug, strekt op

een overdreven manier zijn nek en begint dan door het restaurant te waggelen.

Het is een vreemd gezicht. Bijna valt zijn bril van zijn voorhoofd.

‘Een eend!’ giert hij, ‘Kijk dan! Hij liep als een eend, Big Louis!’

Zijn lach gaat als een brandalarm door de zaal. Een blond jongetje van twee tafels verderop, net opgestaan voor een hand en een selfie, is inmiddels weer gaan zitten.

Zo wordt het vanzelf een vrolijke middag. Pas tegen zes uur roept de plicht. ‘Nou, zullen we maar gaan, Harry?’, zegt hij. ‘Ik moet nog even boodschappen doen voor mijn moeder. Het gaat niet zo goed met haar. En dan kan ik daarna thuis nog even op de bank mijn oogjes dichtdoen, voordat vanavond het voetballen begint.’

Als hij niet in een restaurant dineert, eet hij vrijwel elke avond bij Daniëlle thuis, de moeder van zijn jongste zoon voor wie hij een paar straten verderop een huis heeft gekocht, want in zijn eigen keuken is macaroni met saus-uit-een-potje het meest exotische wat er ooit op het vuur heeft gestaan.

Meestal voetbalt hij eerst wat in de tuin met Nicky, wandelt na het eten als dank met de hond, kijkt daarna met Daniëlle nog een tijdje televisie, en vertrekt dan weer naar zijn lievelingsplek: zijn eigen, lege, stille, schone huis.

Als hij op het parkeerterrein van The Harbour Club staat, komt toevallig net Cor Pot aanrijden, ook in een Porsche, maar dan van iets bescheidener formaat.

Er volgt een kort gesprek.

'Hé, René.'

'Corretje.'

Als twee hondjes bij een lantaarnpaal besnuffelen de mannen
elkaars vervoersmiddel.

'Mooie auto, René.'

'Ja, lekker toch?'

'Ga je de stad in?'

'Nee joh. Naar huis, tv-kijken.'